

Başıma Gelen En Güzel Şey

– GürhanGürses · 02 Aralık 2012

–Başıma gelen en güzel şeysin! dedi Kaptan Ela'ya.

Ela güldü.

–Sen de benim başıma gelen en güzel şeysin, dedi mahcup bir halde Ela.

–Manaya değer veren maddiyatı hiçe sayan Ela'm, dedi Kaptan tekrar.

Ela:

–Kaptan'ım, dedi.

Kaptan:

–Ela'm, dedi.

Böyle başladı bir büyük aşk.

"Sana bakmayan göz göz müdür Allahaşkına!

Sesine kulak vermeyen kulak kulak mıdır şimdi?

Sana uzanmayan el, el midir acaba?

Sana şahit olan yürek ne de güzeldir, sana ev olan gönül ne de mesuttur." Kaptan o kadar şairane konuşuyordu ki Ela'nın ayakları yere basmıyordu bunları duyunca. Kaptan da basmasını istiyordu zaten, hep şımarısın, hep sevinsin, hep mutlu olsun, hep yaramazlık yapsın diye arzuluyordu Ela'yı.

Ela, bir yüreğe gelip konan heyecandı.

Bir ruha inen hafif darbeydi.

Bir bedene can veren özdü.

Kaptan Ela'ydı.

Kaptan ahtı.

Ah Kaptan ah!

Bu kadar sevgi nasıl da var oluyor içinde, nasıl da Ela şekline bürünüyor, nasıl da Ela oluyor.

Bu nasıl bir sevmektir?

Bu nasıl bir övmektir?

–Başıma gelen en güzel şeysin! dedi Kaptan Ela'ya.

–Benim en güzel dizemsin; söylenmiş ve söylenecek olan. Yaşanmış ve yaşanacak olan en özel an'ımsın. En güzel yemişimsin sen. Sayıyordu Kaptan yüreğinden geçeni safiyane ve harikulade bir şekilde.

Aşkını yüceltmek lazımdı, kalbi temiz tutmak ve ruhu güzel olana hak ettiği değeri vermek icap ederdi. Kaptan ondan başka hiçbir şeyi görmüyordu.

Gözüydü; baktığıydı, gördüğüydü.

Ondan başka hiçbir şeyi duymuyordu.

Kulağıydı; duyduğuydu, işittiğiydü.

–Ela'm dedi, sana aşkımın ispatı için ne yapmalıyım, dedi.

Ela:

–Bu nasıl söz Kaptan? Zaten yaşıyorsun görüyorum bunu. Hissediyorum seni. Bu yeterli bana. Hem ben bir şey istemiyorum sen ol yeter bana, dedi.

Kaptan hep daha fazlasını isteyendi, abartandı.

Ela ise makul olan.

Kaptan hayatını Ela'nın hayatının içine gözü kara ve kapalı olarak atandı.

Ela ise bunu kabul edendi.

Zerre zerre Ela'yı yaşıyordu kaptan, söz söz, göz göz, öz öz... Hani ıslak bir çamaşırı sıkır gibi sıkıydınız Kaptan'ı, baştan sona Ela akardı Kaptan'dan.

Hani insanın kalbini gösteren bir cihaz yapılsaydı da nasıl da Ela ile donanmış olduğunu görürdünüz o kalbin.

Ruhu somut bir şekilde görüp anlayabilseydik eğer Kaptan'ın ruhunun Ela'nın ruhuna ne kadar intisap ettiğini bilecektik.

Ela'm derken dahi sımsıkı sarılmış ve beni asla bırakma diyen bir çaresizin sarılışını hissederdiniz Kaptan'da.

Bir yudumda aşk şarabını kafaya dikecek denli ve kendini o aşk şarabından sarhoş edecek kadar seviyordu Kaptan.

Kaptan Elasız olamazdı gayri.

Bunu bal gibi biliyordu.

Biri erken doğmuştu diğeri geç.

Ama her şey olacağına varacaktı.

Neyi isterseniz o gelirdi başınıza.

Kaptan aşkı seçmişti, Ela'yı...

Umut olmalıydı bu aşkta, vuslatta. Özlem içinde kalmak da vardı, yanıp kül olmak da!

Ağlamak da vardı gülmek de...

Zaman gösterecekti haklılığını Kaptan'ın. Samimiyetini, inancını, vazgeçilmezliğini...

–Başıma gelen en güzel şeysin! dedi Kaptan Ela'ya.

Ela güldü.

–Sen de benim başıma gelen en güzel şeysin, dedi mahcup bir halde Ela.

–Manaya değer veren maddiyatı hiçe sayan Ela'm, dedi Kaptan tekrar.

Ela:

–Kaptan'ım, dedi.

Kaptan:

–Ela'm, dedi.

Böyle başladı biri büyük aşk.